

שנלעוון הצעירים

(ראה שער)

ר סיפמה אשר בראש הגליון מהי
איבת אונתו לכתוב "כלי מורא" בלי משוא פנים. חוששני שהפעם לא אוכל ל" הגשים את הסיסמה במלואה. מאמר זה נכתב במורא.

לא פעם דרכנו על היבלות של שליטים וריכוז, רוזנים קטנים וגדולים שפעלו ב" מחשך. אולם כל אלה היו כאין וכאפס. בהשוואה לאנשים שעל יבלותיהם אנו עומד יום לדרוך בשורות הבאות.

אבא חושי הוא חובב פרובניציאלי כל מנגנון המסדרה העומד לרשות עמוס בן גוריון הוא ככיתת הג"א — בהשוואה לק" בוצה אשר עליה מדובר הפעם.

כי זוהי קבוצה שאין לה שם ואין לה כתובת. המחזיקה בידה את מיטב כוח המחץ והלחץ של המדינה — מבלי להיות קיימת בכלל.

זוהי האגודה שאין לה נוסקייחבר ותק" נותי החסרה מיפקדה ומטה-ייבצעים — אבל הפועלת כתיאום מופתי ואינסטיטוקטיבי ככל החזיתות.

זוהי הכיתה האלמונית שרבים חוששים מפניה אך שאיש אינו מעז לדבר עליה. שגם חברי הממשלה ומנהיגי המפלגות משרי חכים עליה בקול נמוך, מחוץ לטוח כל מכשירי-האזנה האפשריים.

אפשר לכתוב עליה בלי משוא פנים. אך אי-אפשר לכתוב עליה בלי מורא.

***

לפני תריסר שנים הופיע ספר קטן, שעורר הד עצום מסיבכ לכדור הארץ, על אף המולת התחתים שרעמו אותה שעה בשלוש יבשות.

שם הספר היה "מהפכת המנהלים" ו" מחברו קומוניסט לשעבר בשם ג'יימס ברני האם. התיאוריה שלו היתה פשוטה ומוצק זעתי בעולם כולו מתחוללת מהפכה שקטה. המובילה מנקודות-מוצא שונות למטרה א" חתי השתלטותם של המנהלים על החברה האנושית.

לדעת ברנהאם, איברו גם הקאפיטליזם וגם הקומוניזם את תוכנם האמיתי. בעלי ההון חדלו לשלוט באמריקה, הפועלים אינם שולטים בברית-המועצות. גם שם וגם שם השתלט מעמד חדשו המנהלים.

מי הם המנהלים? ברנהאם חשב קודם כל על מנהלי-הייצור, מנהלי כתי-החרושת השולטים בדטרויט בשם חברות-המניות ה" אלמוניות ובסטאלינגראד בשם המדינה ה" אלמונית. המפעלים אינם שייכים להם באופן רשמי כמובן, אולם הם הקובעים מה לע" שות בהם, והם הנהנים הראשונים מפירות הייצור — משכורות אדירות, מכוניות מפרי ארות על-לחשבוני המפעלי חיי מותרות ו" שלטון.

למנהלי-הייצור הצטרפו שאר המנהלים: מנהלי המכונה הממשלתית, החולשת באלפי צורות גלויות ונסתרות על המשק; מנהלי מכונות-התעמולה המודרנית, העתונות, ה" דריו והטלביזיה; מנהלי האגודות המקצועיות, שאיברו זמן את המגע עם הפועל השוטט וחסרי-הישע.

משלימים את המעגל הגנרליזם והארמירליזם, מנהלי המכונה הציבאית, המתפשטת בהדרגה על כל שטחי החיים הלאומיים.

לדעת ברנהאם, התקדמה מהסכת המנהי לים בצעתי ענק בכל המשרדים — הקאפיטליסטי, הפאשיסטי והקומוניסטי, הסמלים שונים, התוכן אחיד, השרים במכוניות

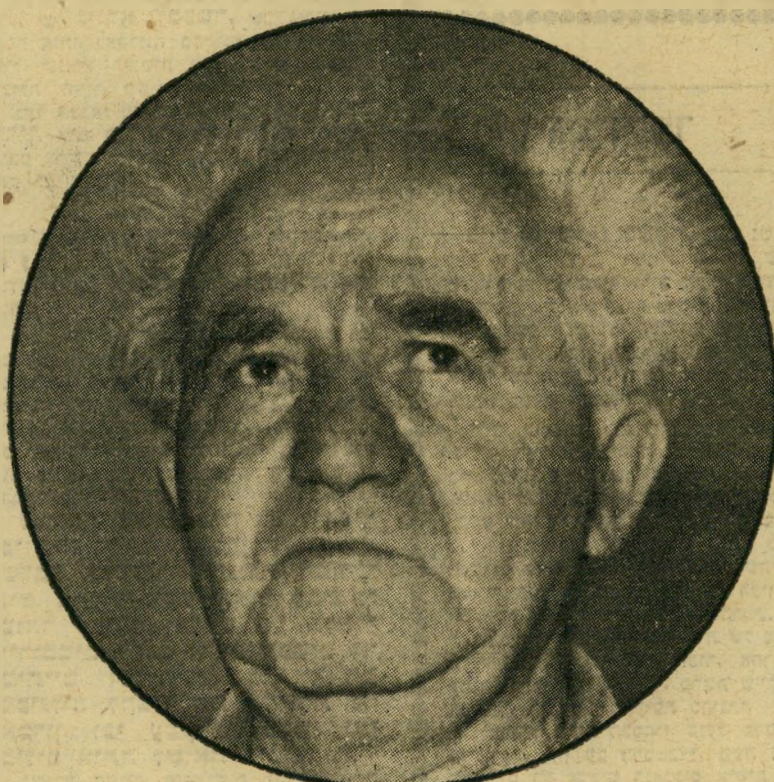
הפאר, חברי-הפרלמנטים שופעי-הסממאות עסקי-המפלגות המתקוטטים — כל אלה אינם אלא כקצף על פני המים. משוללי כוח אמיתי, מאחורי התפאורה הססגונית מתפתחת בכל מקום מציאות אחת: הרויד גות המתכתית, הצוננת, חסרת-הרגש של מנהלי המכונה — העריצות המחלחלת אשר אותה חזו בסיטויהם פראנץ קאפא, בעל הטירה, אלדוס האכסליי, בעל העולם החדש וג'ורג' אורוול, בעל אלף-תשע-מאות-שמוי ניס'וארבע.

***

יתכן שהניתוח של ברנהאם היה מזגום ופשוטני מדי. יתכן שהפריז בכואו למצוא מכנה משותף אחד לעשרות המה" פכות, ששינו את פני העולם בדור האחרון. אולם ניתוח זה הוא מכשיר מצויין לה" בנת ההפיכה השקטה והחשוכה המתפתחת

יועצים אלה לא נבחרו על-ידי איש, ולא היו אחראיים בסני איש. זולת המלך עצמו. השפעתם היתה עצומה, ולרוב שלילית ר מרכאה. הכינוי שניתן להם, "קאמאריקה", הפך מאז לשם גנאי. אולם התופעה נשארה קיימת מאז ועד היום.

דויד בן-גוריון אינו סובל יריי בים, שותפים, מתחרים או יוריי שים. אולם הוא אוהב סוג מסויים של אנשים, צעירים בהרבה ממנו, היודעים למלא פקודות. בני טיי פוחיו אלה דומים זה לזה מכמה בחינות: הם חפרים כל מקוריות מהשבתית, אך מצטיינים בפעלי תנות, נגמישות ובכוח-האילתור. בן-ג'ון הצברי קוראים לטיפוס זה "מאכר".

כדי להבטיח לעצמו את המשלטים הערי קריים הציב בן-גוריון את הצעירים המבי ריקים שלו על פסגות הגבעות בנוף הפרי ליטי. כראש הממשלה הוא מינה רבים מבין מנהלי המשרדים הממשלתיים. כראש מפא"י הוא החדיר את אנשיו למוסדות. כשר-הבטי חון הוא מינה את הרמטכ"לים, את קציני המטה הבכירים ואת מנהל משרד-הבטחון.

רוב הממונים של דויד בן-גוריון לא היו עסקני מפלגתו. הם היו חברי הגניארדיה הפרטית של בני ג'.

***

תכונה העיקרית של חכיבי ביי ה"ג'י, היתה שהם יודעים למלא פקודות. אולם במשך הזמן לא היה עוד ברור כל" כך מי בעצם נתן פקודות ליי.

הקאמארילה שלטה על מלך ספרד, כי היא חלשה על מנגנון המודיעין. גם המלך הגאוני ביותר יכול להחליט רק על סמך הידיעות, הערכות וחזות-הדעת של היועצי צים המומחים. הוא הפך לשבוי בידיהם.

לבן-גוריון קרה משחו דומה. ככל שעלה בדרגה, ככל שהפך יותר בעיני עצמו לדמות היסטורית יחידה במינה, ככל שזשאר מאחוריו את שותפיו-מאמל, ש הוא בו להם עתה — כן הפך מנוחק יותר, מבודד יותר — וחלוי יותר בקאמא" רילה שלו. היא הפכה לקשר היחיד שלו עם העולם עם המציאות.

הקאמארילה מעוניינת להגביר כוידות זו, לנתקו עוד יותר סקרקע צמיחתו. היא מעוניינת לספח בו עוד יותר את הרגשת הגדולה, הרגשת-הייחוד שלו. היא מעוניינת לספח בליבו את ההכרה שרק הוא לבדו יכול להציל את עמו, ושהוא זקוק לצורך זה לסמכויות מיוחדות ולמעמד מיוחד. היא מעוניינת להוכיח לו שעליו להיפטר מן ה" שותפים הכובלים את כוחו המשיחי.

***

צב זה אינו חדש. בקיום כללים, הסתמן באופק עוד לפני ארבע-חמש שנים. אולם האזהרות הראשונות עיררו רק חיוך.

לפני ארבע שנים גילה העולם חזו (1995) כי בחדרו של טדי קולק, המנהל הכללי של משרד ראש-הממשלה, נרקמו תוכנית, לפיה היה על דויד בן-גוריון לכונן משטר לשעת חירום, כדי להציל את המצב הכלכלי ש" נראה מיואש. המשטר החדש היה צריך לכ" לול ריתוק כוח-האדם, איסור שביתות יחסי גנות, הגבלת חופש-הביטוי.

הממונה על הביצוע היה צריך להיות טדי קולק בכבודו ובעצמו.

בן-גוריון שקל את התכנית, אולם בדע האחרון פסל אותה לטובת פתרון פחות מסוכן: שיתוף הציונים-הכלליים בממשלה וחיטול משטר-הצעני. שעת-הכוסר עברה.

כעבור זמן-מה נרקמה תכנית אחרת, וזי שצם היה היום שלה אהוד אבראלי, לשע" בר מנהל כללי של משרד-ראש-הממשלה ומנהל-כללי של משרד האוצר.

אבראל הוא חבר המשק הבלתי-מפלגתי נאות-מרכזי. אחיו היה חבר המשק הבלתי מפלגתי שדה-בוקר.

אבראל המציא את מיבצע שדה-בוקר של בני ג'.

הרעיון היה פשוט וקוסמי ביג'י. ינטוש את הממשלה, ימסור את תפקידו ליריבו העיקרי, משה שרת. את תפקיד הרמטכ"ל ימסור למשה דיין, שגם הוא לא נמנה עם מעריציו הגלגלים של שרת ההססני.

היה ברור שכל הבנין של ממשלת-שרת יתמוטט תוך שלושה חודשים. בינתיים יקום הנוער העברי כאיש אחד לקריאת החלון בשדה-בוקר. ביג'י, יוועק חזרה כדי להציל את המוקדת, יסלק את כל עסקני מפא"י ושאר המפלגות, ימסור את תשלטון המע" שי לידי גאמניו, מסוגו של אחוד אבראל.

***

את היתח תכנית גאונות. מי זאם מה לא הצליחה.

שעה שביג'י, ונאמניו ייכו להתפוצצות וחייברו בינתיים את ההרכב החדש של של טון המדינה, אותו מסר בסרוטרוט העונט הזה (892) לפני שנה וחצי, גיהל שרת את הממשלה. שום דבר לא קרה. השלטון לא התמוטט. הנוער לא קם כאיש אחד, הוא לא קם בכלל. היה דומה שהקאריירה ה" פוליטית של בני ג'י, ושל כל יועציו הגיעה לקיצה סתרם עת.

או נרקמה הקנוניה המכוונת לסילוק פנחס לבון, סילוק זה איפשר לבן-גוריון לחזור, איך שהוא, אם כי יותר כמנוצח